

Europejscy specjaliści weterynaryjni w Polsce

Maciej Guzera¹, Michał Czopowicz², Jerzy Paweł Gawor³, Miłosz Grabski⁴, Jarosław Kaba², Paweł Kordowitzi⁵, Tomasz Stadejek², Ewa Stańczyk⁶, Marcin Wrzosek⁷

z Laboklin Polska w Warszawie¹, Instytutu Medycyny Weterynaryjnej Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie², Kliniki Weterynaryjnej ARKA w Krakowie³, Kliniki dla Koni Equi Vet Serwis w Buku⁴, Instytutu Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu⁵, Vet CT Specialists Ltd, St John's Innovation Centre w Cambridge (Wielka Brytania)⁶ i Wydziału Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu⁷

System europejskich specjalizacji weterynaryjnych jest regulowany prawnie i zarządzany przez Europejską Radę Specjalizacji Weterynaryjnych (European Board of Veterinary Specialisation, EBVS). Jest to organizacja *non profit*, która ustala zasady i promuje szkolenie specjalistów weterynaryjnych na poziomie europejskim. Nadrzędnym celem jej działalności jest poprawa stanu zdrowia i dobrostanu zwierząt oraz zdrowia publicznego. EBVS reprezentuje europejskich specjalistów i ich kolegia (ang. colleges) na poziomie krajowym, europejskim i światowym. Pod jej parasolem działa ponad 4200 europejskich specjalistów z 31 krajów zgrupowanych w 27 kolegiach obejmujących 38 dyscyplin. Co prawda specjalizacja nosi nazwę europejskiej, ale jej rzeczywisty zasięg jest światowy – specjaliści EBVS pracują w 78 krajach. Przedstawicielem Polski w EBVS jest dr n. wet. Maciej Guzera, Dipl. ECVCP.

W europejskim systemie kształcenia specjalistów podmiotami odpowiedzialnymi bezpośrednio za szkolenie oraz nadawanie tytułów specjalisty w poszczególnych dziedzinach są odpowiednie kolegia. Kolegia działają na podstawie swoich statutów oraz wewnętrznych regulaminów i są zobligowane przez EBVS do przestrzegania ścisłych wymagań dotyczących systemu kształcenia, co jest gwarantem wysokiego poziomu uzyskanych kwalifikacji. Podobnie jak EBVS działają one na zasadach *non profit*. Pełna lista kolegiów, specjalizacji oraz specjalistów znajduje się na stronie EBVS (<https://ebvs.eu/>). Nadawany przez kolegia tytuł europejskiego specjalisty EBVS to kwalifikacja zawodowa uważana za najwyższy poziom kompetencji możliwy do uzyskania przez lekarza weterynarii w Europie. Specjaliści EBVS uważani są za liderów opinii w swoich dziedzinach. Biorąc pod uwagę wiedzę i doświadczenie, dyplomowani europejscy specjaliści świadczą usługi najwyższej jakości, z pożytkiem dla zwierząt i ogółu społeczności weterynaryjnej. Lekarze weterynarii z tymi kwalifikacjami to często również wyróżniający się naukowcy i dydaktycy.

Wiele krajów oficjalnie uznało specjalizacje EBVS za najwyższą kwalifikację w weterynarii. Co więcej, w niektórych krajach (m.in. we Francji) specjalizacja europejska zastąpiła programy lokalne, z kolei w innych (np. Niemcy i Polska) oba systemy istnieją obok siebie, nawzajem się uzupełniając.

Uzyskanie tytułu europejskiego specjalisty jest możliwe po spełnieniu rygorystycznych kryteriów, które wymagają dużego poświęcenia i dyscypliny. Wymagania, jakie lekarze weterynarii muszą spełnić,

aby uzyskać tytuł w klasycznym (stacjonarnym) programie kształcenia, to przede wszystkim ukończenie 3-letniej rezydentury pod bezpośrednim nadzorem innego dyplomowanego specjalisty (opiekuna). Istnieje również możliwość odbywania stażu w trybie alternatywnym (zaocznym), który trwa 5 lat. Jest to szczególnie cenna możliwość dla lekarzy, którzy ze względu na rezydenturę nie chcą tracić kontaktu ze swoim dotychczasowym środowiskiem zawodowym. Aby starać się o rezydenturę, należy posiadać już odpowiednie doświadczenie zawodowe określone przez każde kolegium i uzyskać zgodę swojego przyszłego opiekuna, a co się z tym wiąże – wybrać oficjalny ośrodek stażowy EBVS. Decyzję o przyjęciu na staż podejmuje komisja ds. kształcenia (ang. education committee) każdego kolegium. W trakcie stażu zdobywa się zarówno umiejętności praktyczne, jak też poszerza wiedzę teoretyczną. Wszystko to jest potwierdzane odpowiednią dokumentacją. Corocznie dokonania każdego rezydenta są oceniane przez komisję ds. kształcenia. Rezydent jest zobowiązany do opublikowania w trakcie stażu przynajmniej dwóch artykułów z zakresu swojej specjalizacji w recenzowanych czasopiśmie naukowych. Po formalnym zakończeniu rezydentury dokumentacja stażowa jest oceniana przez działającą w każdym kolegium komisję kwalifikacyjną (ang. credential committee). Komisja ta oficjalnie dopuszcza kandydatów do egzaminu specjalizacyjnego. Poszczególne kolegia same decydują, w jaki sposób i w jakich terminach przeprowadzane są egzaminy. Zawsze jednak odbywają się one przed komisją powoływaną przez dane kolegium. Zwykle egzaminy trwają 2–3 dni i składają się zarówno z części pisemnej, jak i ustnej, a niekiedy także praktycznej. Pytania i zadania egzaminacyjne są zgłaszane przez specjalistów danego kolegium. Po pozytywnym zdaniu egzaminu otrzymuje się odpowiedni dla danego kolegium tytuł i prawo do umieszczenia za nazwiskiem akronimu określającego przynależność do konkretnego kolegium, np. *Diplomate of the European College of Veterinary Clinical Pathology, Dipl. ECVCP*.

Egzamin nie kończy procesu edukacji. Aby utrzymać status europejskiego specjalisty EBVS, należy uczestniczyć w ustawicznym doskonaleniu zawodowym. Tytuł specjalisty (ang. *European Veterinary Specialist*) jest nadawany jedynie na okresy 5-letnie. Co pięć lat wszyscy specjaliści przechodzą okresową ocenę swojej działalności i jedynie w przypadku pozytywnej decyzji ważność tytułu ulega przedłużeniu. Ocena działalności przeprowadzana

jest przez komisję kwalifikacyjną każdego kolegium na podstawie złożonej przez zainteresowanego dokumentacji. Zawiera ona szczegółowe informacje dotyczące pracy zawodowej, w tym udziału w kongresach i szkoleniach specjalistycznych, publikacjach naukowych i popularnonaukowych, działalności związanej z szerzeniem specjalistycznej wiedzy, a także uczestnictwa w działalności kolegium (udział w komisjach kolegium, opracowywanie pytań egzaminacyjnych, opieka nad rezydentami). Przynależność do kolegium wymaga opłacania corocznej składki. Fundusze te są przeznaczane m.in. na organizację szkół letnich, warsztatów i wspieranie innych form szkolenia rezydentów. Należy podkreślić, że wszystkie funkcje (m.in. prezydenta, przewodniczących i członków komitetów) są pełnione przez osoby wybrane w głosowaniu tajnym przez wszystkich członków kolegium w trakcie corocznego walnego zebrania. Kadencje władz są określone przepisami wewnętrznymi każdego kolegium.

Europejskich specjalistów EBVS i ośrodków stażowych kształcących rezydentów jest nieproporcjonalnie więcej w zachodniej niż we wschodniej części Europy. Mniej niż 2% specjalistów pracuje we wschodniej części Unii Europejskiej. Zdecydowana większość specjalistów (ok. 78%) działa w 10 krajach – Austrii, Belgii, Francji, Niemczech, Włoszech, Hiszpanii, Holandii, Szwajcarii, Szwecji i Wielkiej Brytanii. EBVS jest świadoma tej sytuacji i planuje podjęcie działań mających na celu zwiększenie liczby specjalistów w wschodniej części Unii Europejskiej.

Dziewięciu Polaków będących europejskimi specjalistami zadeklarowało swoją działalność w naszym kraju. Ich sylwetki zostały przedstawione poniżej. W Polsce działa obecnie pięć ośrodków stażowych posiadających uprawnienia EBVS® do kształcenia rezydentów. Są to:

1. centrum stażowe European Veterinary Dental College (EVDC) w Klinice Weterynaryjnej Arka w Krakowie, prowadzone od 2015 r. przez dr. Jerzego P. Gawora,
2. centrum stażowe European College of Small Ruminant Health Management (ECSRHM) w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, prowadzone od 2020 r. przez prof. Jarosława Kabę i dr. hab. Michała Czopowicza,
3. centrum stażowe European College of Animal Reproduction (ECAR) na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, prowadzone od 2022 r. przez dr. Pawła Kordowitzię,
4. centrum stażowe European College of Veterinary Neurology (ECVN) na Uniwersytecie Przyrodniczym we Wrocławiu, prowadzone od 2022 r. przez dr. hab. Marcina Wrzoska,
5. centrum stażowe European College of Veterinary Surgeons (ECVS) w Klinice dla Koni Equi Vet Service w Buku, prowadzone od 2023 r. przez lek. wet. Miłosza Grabskiego.

W najbliższej przyszłości planowane jest otwarcie pod kierunkiem dr. Macieja Guzery centrum stażowego w laboratorium Laboklin Polska szkolącego rezydentów w zakresie weterynaryjnej patologii klinicznej (European College of Veterinary Clinical Pathology, ECVCP).

Europejscy specjaliści weterynaryjni EBVS® działający w Polsce
(wg www.ebvs.eu)

European College of Animal Reproduction

dr n. wet. Paweł Kordowitzi,
Dipl. ECAR

Ścieżka kariery naukowej dr. Pawła Kordowitzięgo przebiegała przez wiele wiodących jednostek naukowo-badawczych na świecie. Po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynarii w Freie Universitaet Berlin w 2013 r., rozpoczął 5-letnią europejską specjalizację z rozrodu zwierząt i z biotechnologii rozrodu jako asystent naukowy w klinice ginekologii, położnictwa i andrologii zwierząt na Justus Liebig Universitaet w Giessen. Po obligatoryjnym odbyciu rocznego stażu zgodnie z regulaminem European College of Animal Reproduction (ECAR), od 2014 do 2019 r. był rezydentem ECAR. W 2016 r. obronił doktorat na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej Freie Universitaet

Berlin z wyróżnieniem *magna cum laude*. W 2019 r. uzyskał, jako pierwszy w Polsce, tytuł Diplomate of ECAR i dołączył do European Board of Veterinary Specialisation. Specjalizacja europejska z rozrodu była szczególnym impulsem dla rozwoju kariery dr. Kordowitzięgo, ponieważ zaproponowano mu stanowisko visiting assistant professor na Harvard Medical School w Bostonie. Ponadto w 2022 r. otrzymał stypendium Ministra Edukacji i Szkolnictwa Wyższego dla wybitnych młodych naukowców i wyróżnienie Rektora UMK w Toruniu za osiągnięcia naukowe. Dr Kordowitzi, Dipl. ECAR zajął pierwsze miejsce w Student Research Competition – za najlepsze ustne doniesienie na konferencji *International Embryo Technology Society* w Austin (Teksas w 2017 r.), drugie miejsce w Student Scientist Award – za doniesienie ustne na konferencji *European Association for Embryo Transfer* w Barcelonie w 2016 r. Był stypendystą Bruns-Stiftung w latach 2015–2016, jest członkiem redakcji czasopisma „Scientific Reports” oraz NPJ Aging – wydawcy „Nature”, uczestniczył także w pracach redakcyjnych (jaki section editor) w czasopiśmie „Frontiers in Aging”. W 2022 r. został zaproszony przez Papieską Akademię dla Życia, aby wygłosić wykład na temat swoich badań w Watykanie

i aby spotkać się z Ojcem Świętym Franciszkiem podczas audiencji. Obecnie jest adiunktem w Instytucie Medycyny Weterynaryjnej na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu i zajmuje się zagadnieniami procesu starzenia się komórki jajowej ssaków. Jest również opiekunem dwóch rezydentów ECAR.

European College of Porcine Health Management

ECPHM EUROPEAN COLLEGE OF PORCINE HEALTH MANAGEMENT

prof. dr hab. Tomasz Stadejek,
Dipl. ECPHM

Profesor Tomasz Stadejek ukończył studia na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej

Akademii Rolniczej w Lublinie w 1990 r. Od 1991 do 2011 r. pracował z Zakładzie Chorób Świń Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach, gdzie w 1996 r. obronił pracę doktorską pt. *Wykrywanie i charakterystyka szczepów wirusa klasycznego pomoru świń przy użyciu wybranych technik biologii molekularnej*. W 2002 r., na podstawie oceny dorobku naukowego i przedstawionej rozprawy habilitacyjnej pt. *Zespół rozrodczo-oddechowy świń – zastosowanie amplifikacji i sekwencjonowania DNA w diagnostyce i epizootiologii*, uzyskał tytuł doktora habilitowanego. W 2008 r. otrzymał dyplom European College of Porcine Health Management i w latach 2011–2013 pełnił funkcję sekretarza tej organizacji. Tytuł profesora otrzymał w 2009 r. Od 2012 r. pracuje w Instytucie Medycyny Weterynaryjnej Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie na stanowisku profesora. Był promotorem pięciu zakończonych przewodów doktorskich z zakresu chorób świń.

W latach 1993–2003 odbył liczne staże naukowe, m.in. w National Animal Disease Center i National Veterinary Services Laboratories, Ames, IA, USA, National Veterinary Institute, Uppsala, Szwecja, Veterinary Laboratories Agency – Weybridge, Addlestone, UK i Danish Veterinary Institute, Lindholm, Dania, prowadząc badania nad diagnostyką i epidemiologią molekularną wirusów: zespołu rozrodczo-oddechowego świń, cirkowirusów świń, klasycznego pomoru świń, wirusowej biegunki i choroby błon śluzowych bydła oraz zapalenia tętnic koni.

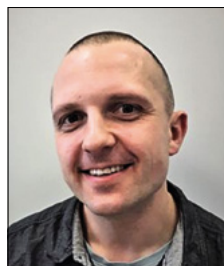
W 2007 r. został nominowany przez Światową Organizację Zdrowia Zwierząt (WOAH) na eksperta i kierownika pierwszego na świecie laboratorium referencyjnego OIE ds. zespołu rozrodczo-oddechowego świń, którą to funkcję pełnił do 2011 r. Jest członkiem Arterivirus Study Group, International Committee on Taxonomy of Viruses. Jest także członkiem redakcji czasopism naukowych „Infection, Genetics and Evolution” (Elsevier), „Frontiers in Veterinary Science” (Frontiers), „Porcine Health Management” (Springer Nature), a także redaktorem działu Trzoda Chlewna czasopisma „Weterynaria

w Terenie” (Elamed). Wielokrotnie był uczestnikiem międzynarodowych zespołów ekspertów w Narodowym Centrum Nauki, European Commission – European Research Executive Agency, European Medicines Agency – Committee for Medicinal Products for Veterinary Use.

Jest współautorem 100 publikacji naukowych poświęconych chorobom wirusowym świń indeksowanych w Web of Science i rozdziałów dotyczących arteriowirusów świń, współautorem amerykańskiego podręcznika *Diseases of Swine*. Wielokrotnie wygłaszała wykłady plenarne poświęcone zespołowi rozrodczo-oddechowemu świń na konferencjach naukowych w Europie, Ameryce Północnej i Azji. Jest wymieniany na liście TOP2% najbardziej wpływowych uczonych na świecie opracowanym na Uniwersytecie Stanforda we współpracy z wydawnictwem Elsevier.

W 2022 r., wraz zespołem, otrzymał nagrodę Ministra Właściwego ds. Szkolnictwa Wyższego i Nauki za znaczące osiągnięcia w działalności naukowej, dotyczące badań nad cirkowirusami oraz nowymi parwowirusami świń.

European College of Small Ruminant Health Management

dr hab. Michał Czopowicz,
prof. SGGW, Dipl. ECSRHM

Doktor habilitowany Michał Czopowicz, prof. SGGW, Dipl. ECSRHM ukończył Wydział

Medycyny Weterynaryjnej SGGW w Warszawie w 2007 r. Od ukończenia studiów pracował w kilku warszawskich klinikach i lecznicach weterynaryjnych jako lekarz internista zajmujący się chorobami małych zwierząt, a od 2015 r. jest specjalistą chorób psów i kotów. Równocześnie prowadził badania związane z przygotowaniem rozprawy doktorskiej. W 2012 r. został zatrudniony w SGGW, gdzie do dzisiaj pracuje w Samodzielnym Zakładzie Epidemiologii i Ekonomiki Weterynaryjnej. Stopień naukowy doktora nauk weterynaryjnych uzyskał w roku 2013 na podstawie rozprawy *Wieloczynnikowy model epidemiologiczny do oceny ryzyka utraty płodów w stadach kóz*. W roku 2019 uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego na podstawie cyklu publikacji *Wpływ zakażenia kóz lentiwirusem małych przeżuwaczy na humoralną odpowiedź immunologiczną i stężenia wybranych białek ostrej fazy*. Od 2021 r. jest zatrudniony na stanowisku profesora SGGW. W 2014 r. uzyskał tytuł specjalisty zarządzania zdrowiem małych przeżuwaczy (Dipl. ECSRHM) i został członkiem European College of Small Ruminant Health Management (ECSRHM). Bierze czynny udział w działalności ECSRHM. Był członkiem komitetów organizacyjnych

Annual Meeting of the European College of Small Ruminant Health Management, które odbyły się w Polsce w latach 2019 i 2022. Uczestniczył także w organizacji egzaminów specjalizacyjnych ECSRHM w latach 2018–2021. W latach 2019–2022 otrzymywał stypendium Ministra Edukacji i Nauki dla wybitnych młodych naukowców.

W swojej pracy zawodowej i naukowej zajmuje się głównie chorobami zakaźnymi i pasożytniczymi kóz oraz chorobami wewnętrznymi psów i kotów, a także zastosowaniem zaawansowanych metod analizy danych w epidemiologii weterynaryjnej. Jest autorem i współautorem ponad 150 prac naukowych. Był promotorem sześciu doktorantów, w tym dwóch jako promotor pomocniczy.

**prof. dr hab. Jarosław Kaba,
Dipl. ECSRHM**

Profesor Jarosław Kaba, Dipl. ECSRHM jest absolwentem SGGW w Warszawie. W roku 1986 ukończył Wydział Zootechniczny, a w 1991 r. Wydział Weterynaryjny. Stopień doktora nauk weterynaryjnych otrzymał w 2001, a doktora habilitowanego w 2012 r. W roku 2019 uzyskał tytuł profesora.

W latach 1991–1992 pracował jako lekarz weterynarii w jednym z największych gospodarstw rolnych w Finlandii. W latach 1992–2015 był współwłaścicielem Hurtowni Weterynaryjnej „Kolme” w Warszawie. Od 2006 r. jest prezesem spółki Toinen, która przez wiele lat prowadziła rejestrację produktów leczniczych weterynaryjnych dla wytwórców polskich i zagranicznych.

Od roku 1992 jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej SGGW w Warszawie, gdzie w latach 2016–2017 był prodziekanem do spraw nauki. Od 2013 r. kieruje Samodzielną Pracownią, a obecnie Samodzielnym Zakładem Epidemiologii i Ekonomiki Weterynaryjnej. Był promotorem czterech doktorantów.

W latach 2003–2011 był członkiem Komisji Farmakopei Polskiej, a w latach 2016–2020 członkiem Komitetu Nauk Weterynaryjnych i Biologii Rozrodu PAN. Od 1998 r. jest w Zarządzie Głównym Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych (PTNW), gdzie obecnie pełni funkcję wiceprezesa. W latach 2009–2013 był skarbnikiem Zarządu Głównego Polskiego Stowarzyszenia Bujatrycznego (PSB). Od roku 2018 jest członkiem Komisji Rewizyjnej PSB, której był przewodniczącym w latach 2018–2022. Od roku 2020 jest członkiem International Goat Association (IGA), a od 2023 oficjalnym reprezentantem tego stowarzyszenia w Polsce.

W latach 2003–2011 był członkiem Komisji Farmakopei Polskiej, a w latach 2016–2020 członkiem Komitetu Nauk Weterynaryjnych i Biologii Rozrodu PAN. Od 1998 r. jest w Zarządzie Głównym Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych (PTNW), gdzie obecnie pełni funkcję wiceprezesa. W latach 2009–2013 był skarbnikiem Zarządu Głównego Polskiego Stowarzyszenia Bujatrycznego (PSB). Od roku 2018 jest członkiem Komisji Rewizyjnej PSB, której był przewodniczącym w latach 2018–2022. Od roku 2020 jest członkiem International Goat Association (IGA), a od 2023 oficjalnym reprezentantem tego stowarzyszenia w Polsce.

W roku 2003 uzyskał specjalizację z zakresu epizootologii i administracji weterynaryjnej nadaną przez Komisję do Spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii.

Od 2011 r. jest członkiem European College of Small Ruminant Health Management (ECSRHM), a co się z tym wiąże – specjalistą z zakresu zarządzania

zdrowiem małych przeżuwaczy (Dipl. ECSRHM). W 2023 r. został wybrany na wiceprezydenta ECSRHM, co oznacza, że w kadencji 2025–2027 będzie prezydentem tego kolegium. Od 2023 r., jako wiceprezydent, jest także przewodniczącym komisji kwalifikacyjnej ECSRHM oraz członkiem komisji ds. kształcenia ECSRHM i komisji egzaminacyjnej ECSRHM. W pracach komisji egzaminacyjnej ECSRHM uczestniczył również w latach 2015–2019 (2015–2017 jako członek, 2017–2019 jako przewodniczący). Pięciokrotnie (w roku 2015, 2018, 2019, 2020, 2021) organizował na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej w Warszawie europejskie egzaminy specjalizacyjne. Był również przewodniczącym komitetów organizacyjnych dorocznych konferencji ECSRHM, które odbyły się w Polsce w 2019 r. w Warszawie i w 2022 r. w Starych Jabłonkach koło Olsztyna. W 2020 r. zorganizował na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej w Warszawie Centrum Stażowe ECSRHM (ECSRHM Specialist Training Center), którego jest kierownikiem i aktualnie opiekunem dwójki rezydentów.

Prof. dr hab. Jarosław Kaba zajmuje się zarówno klinicznie, jak też naukowo problematyką chorób kóz. Wraz z zespołem opublikował ponad 100 publikacji z zakresu chorób małych przeżuwaczy. Jest współautorem pierwszej książki poświęconej chorobom kóz, która ukazała się w Polsce (Sikora J., Fagasiński A., Kaba J., *Choroby kóz. Kompendium*, Wydawnictwo Sanmedia, Warszawa 1995), a także obszernego rozdziału poświęconego tej tematyce w podręczniku *Hodowla, chów i użytkowanie kóz* (Wydawnictwo Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, wydania 2013, 2016, 2021). Zdjęcia kliniczne jego autorstwa znajdują się w podręczniku Smith M.C., Sherman D.M., *Goat Medicine* (Wiley-Blackwell, wydania 2009, 2022). Jest współredaktorem podręcznika akademickiego *Podstawy epidemiologii weterynaryjnej* (Wydawnictwo SGGW, 2009).

European College of Veterinary Clinical Pathology

**dr n. wet. Maciej Guzera,
Dipl. ECVCP**

Doktor Maciej Guzera uzyskał tytuł lekarza weterynarii na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej SGGW w Warszawie w 2010 r. Następnie rozpoczął studia doktoranckie pod kierunkiem prof. dr hab. Anny Winnickiej. W tym samym czasie pracował jako lekarz weterynarii w Lecznicy Weterynaryjnej „Trakt Lubelski” w Warszawie. Rozprawę doktorską obronił w 2014 r.

Po uzyskaniu członkostwa Royal College of Veterinary Surgeons (MRCVS) rozpoczął trzyletni staż

rezydencki na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Cambridge pod opieką mentorską prof. Joy Archer i dr. Tima Williamsa. Po zakończeniu rezydentury pracował na Uniwersytecie Cambridge jako patolog kliniczny.

W 2017 r. zdał europejski egzamin specjalizacyjny z patologii klinicznej European College of Veterinary Clinical Pathology (ECVCP), a następnie rozpoczął pracę w laboratorium diagnostycznym Laboklin Polska w Warszawie. Prowadzi liczne wykłady, seminaria i warsztaty z zakresu swojej specjalizacji. Dodatkowo pełni funkcję reprezentanta Polski do EBVS. Do głównych obszarów jego zainteresowań należą: cytologia, hematologia i chemia kliniczna zwierząt towarzyszących, a w szczególności zastosowanie zaawansowanych badań (m.in. cytometrii przepływowej i oceny klonalności limfocytów) w diagnostyce nowotworów hematologicznych zwierząt. Jego prawdziwą pasją jest tłumaczenie języka laboratorium lekarzom praktykom – jak interpretować wyniki badań, jakie testy wybrać, w jakiej kolejności je wykonywać.

Maciej Guzera uczestniczył w licznych projektach badawczych – jest autorem licznych publikacji w recenzowanych czasopismach polskich i zagranicznych. W czasie pracy na uniwersytetach w Warszawie, Cambridge i Toruniu zdobył doświadczenie dydaktyczne. Odbił również wiele staży naukowych, m.in. na uniwersytetach w Davis, Wiedniu i Budapeszcie, Laboratorium In Vitro w Wiedniu oraz Laboratorium CTDS w Leeds. Jest laureatem wielu nagród, m.in. Zoetis Clinical Research Publication Award 2014, Zoetis Travel Bursary Awards 2015 i nagrody Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych. Należy do European Society of Veterinary Clinical Pathology (ESVCP).

Planuje wkrótce rozpocząć kształcenie w Polsce rezydentów z zakresu swojej specjalizacji.

European College of Veterinary Diagnostic Imaging

dr n. wet. Ewa Stańczyk
Dipl. ECVDI

Doktor Ewa Stańczyk jest absolwentką Wydziału Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Przyrodniczego

we Wrocławiu. Na tej samej uczelni odbyła studia doktoranckie i uzyskała tytuł doktora nauk weterynaryjnych. W 2014 r. rozpoczęła pracę w Klinice Diagnostyki Obrazowej Uniwersyteckiego Szpitala dla Zwierząt w Zurychu, gdzie ukończyła 4-letni program specjalizacyjny. Po zakończeniu rezydentury, w lutym 2019 r., przystąpiła do egzaminu dyplomowego i uzyskała tytuł europejskiego specjalisty weterynaryjnej

diagnostyki obrazowej (EBVS® European Specialist in Veterinary Diagnostic Imaging).

Od kwietnia 2019 r. pracuje w jednej z największych firm teleradiologicznych, gdzie opisuje badania TK, MRI i radiogramy dla uniwersytetów i szpitali dla zwierząt z całego świata oraz jest członkiem Educational Team, który uczy diagnostyki obrazowej studentów na kilku uniwersytetach w USA. Na początku 2022 r. dołączyła także do zespołu diagnostyki obrazowej w Willows Veterinary Centre & Referral Service, gdzie poza pracą kliniczną uczy rezydentów i stażystów. Ewa Stańczyk jest autorem i współautorem licznych publikacji oraz współprowadzącym kursy ultrasonografii w European School of Advanced Veterinary Studies (ESAVS).

European College of Veterinary Neurology

dr hab. Marcin Wrzosek
prof. UPWr, Dipl. ECVN

Doktor habilitowany Marcin Wrzosek jest z 2002 r. Wydziału Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu. W 2009 r. obronił pracę doktorską nt. *Zastosowanie elektroencefalografii w diagnostyce chorób OUN u kotów*. Po ukończeniu szkolenia jako rezydent z zakresu neurologii oraz neurochirurgii w Tierspital Bern w Szwajcarii w 2011 i zdaniu egzaminu European Board of Veterinary Specialisation (EBVS®) uzyskał tytuł Certified Diplomate w European College of Veterinary Neurology. W 2017 r. uzyskał habilitację z zakresu wykorzystania elektroencefalografii w chorobach OUN psów. Był promotorem oraz promotorem pomocniczym sześciu prac doktorskich w dziedzinie neurologii weterynaryjnej.

W trakcie swojej kariery ukończył staże z zakresu neurologii klinicznej i neurochirurgii w Raleigh, Davis, Stanford (USA), Helsinkach (Finlandia), Hannoverze (Niemcy), Mediolanie i Bolonii (Włochy). Od 2015 r. jest przewodniczącym sekcji neurologicznej Polskiego Towarzystwa Lekarzy Weterynarii Małych Zwierząt.

Od 2022 r. jest sekretarzem zarządu Europejskiego Stowarzyszenia Neurologii Weterynaryjnej (ESVN), a od 2023 r. krajowym konsultantem w dziedzinie „Neurologia i neurochirurgia psów i kotów” oraz członkiem niemieckojęzycznej organizacji neurologów weterynaryjnych Tierneurologen. Jest wykładawcą European School for Advanced Veterinary Studies (ESAVS), a także warsztatów z zakresu neurochirurgii weterynaryjnej Fundacji Aeskulap Akademia oraz wielu kursów specjalizacyjnych z zakresu chorób psów i kotów Weterynaryjnego Centrum Kształcenia Podyplomowego.

W 2022 r. otworzył pierwszy w kraju program szkoleniowy dla rezydenta ECVN.

Obecnie pracuje na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, na stanowisku profesora uczelni, prowadząc wykłady oraz zajęcia dla studentów III, IV, V i VI roku. Jest właścicielem Specjalistycznej Przychodni Weterynaryjnej „NeuroTeam” we Wrocławiu, prowadzi konsultacje z zakresu neurologii klinicznej oraz realizuje specjalistyczne zabiegi neurochirurgiczne.

Jest autorem licznych publikacji, wykładów, rozdziałów książek oraz szkoleń z zakresu neurologii, neuroradiologii oraz neurochirurgii weterynaryjnej.

European College of Veterinary Surgeons

lek. wet. Miłosz Grabski
Dipl. ECVS

Miłosz Grabski ukończył studia na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu w Edynburgu w 2008 r. Następnie odbył roczny staż rotacyjny w Rood & Riddle Equine Hospital w USA i kolejno Dierenkliniek De Bosdreef w Belgii – w obu przypadkach wysoce specjalistycznych szpitalach weterynaryjnych dla koni.

Po 12 miesiącach pracy w praktyce ambulatoryjnej w Wielkiej Brytanii, rozpoczął 3-letnią rezydenturę z chirurgii koni na uniwersytecie w Bristolu (UK). W 2014 r. został laureatem stypendium z chirurgii złamań pod patronem AOVET w USA. Tytuł Europejskiego Specjalisty Chirurgii Koni otrzymał w 2015 r. po zdany egzaminie specjalizacyjnym. Przez kolejne cztery lata pracował na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej w Uppsali (Szwecja), gdzie zajmował się zarówno dydaktyką, jak i chirurgią kliniczną. Od 2019 r. jest związany z Kliniką dla koni Equi Vet Serwis w podpoznańskim Buku, gdzie opowiada za chirurgią oraz intensywną opieką medyczną.

Od 2023 r. prowadzi pierwszy w Europie Środkowo-Wschodniej akredytowany przez ECVS program specjalizacyjny z chirurgii koni. Jest w trakcie studiów doktoranckich na Uniwersytecie Przyrodniczym we Wrocławiu. Jest członkiem zarządu Veterinary Wound Healing Association, autorem publikacji i wykładów oraz szkoleń z zakresu chirurgii koni.

European Veterinary Dental College

dr n. wet. Jerzy Paweł Gawor,
Dipl. EVDC, Dipl. AVDC, FAVD

Doktor Jerzy Paweł Gawor ukończył Wydział Medycyny Weterynaryjnej Akademii Rolniczej we Wrocławiu w 1992 r. W trakcie studiów był członkiem Niezależnego Zrzeszenia Studentów (NZS), pracował w Zarządzie Uczelnianym NZS oraz w roku 1989 we władzach krajowych Zrzeszenia. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę najpierw w Lecznicy dla Zwierząt AS w Łodzi, następnie w 1993 r. założył wraz z Piotrem Derkowskim Lecznice Zwierząt ARKA w Krakowie, która obecnie ma status kliniki weterynaryjnej oraz posiada złoty status Kliniki Przyjaznej Kotom według IFSM.

W 1995 r. obronił w Katedrze i Klinice Chirurgii Weterynaryjnej Wydziału Medycyny Weterynaryjnej AR we Wrocławiu pracę doktorską *Leczenie chorób miazgi zęba u psa metodą jednoseansową*. Otrzymał tytuł specjalisty chirurga weterynaryjnego w 1997 r. W styczniu 2009 r. zdał egzaminy i został przyjęty jako Fellow Academy of Veterinary Dentistry. Od 2015 r. jest członkiem American Veterinary Dental College (AVDC) i European Veterinary Dental College (EVDC). Jest certyfikowanym Europejskim Specjalistą Stomatologii Weterynaryjnej.

Zajmuje się stomatologią weterynaryjną od początku swojej kariery zawodowej. Bierze udział w wielu wydarzeniach związanych z promocją tej dyscypliny. Jest autorem ponad 120 publikacji i prezentacji z zakresu chirurgii szczękowej i stomatologii małych zwierząt oraz autorem i współautorem kilkunastu rozdziałów i trzech pozycji książkowych. Był prezydentem European Veterinary Dental Society i prezesem Polskiego Stowarzyszenia Lekarzy Weterynarii Małych Zwierząt. W latach 2017–2018 był członkiem Zarządu Federation of European Companion Animal Veterinary Associations, a w latach 2015–2017 prezydentem FECAVA. Pełnił również funkcję prezydenta European Veterinary Dental College (2019–2021).

Obecnie został wybrany na kolejną kadencję na członka zarządu Polskiego Stowarzyszenia Lekarzy Weterynarii Małych Zwierząt, a także do Zarządu World Small Animal Veterinary Association.

W klinice, gdzie pracuje dr Gawor, od 2015 r. funkcjonuje zarejestrowane przez EVDC centrum szkoleniowe. Obecnie jedna rezydentka kończy 3-letni staż, a kolejna osoba rozpocznie staż w 2024 r. Ponadto w programie alternatywnym EVDC i AVDC dr Gawor opiekuje się trojgiem kandydatów, a do tej pory troje innych zostało dopuszczonych do egzaminów specjalistycznych. Co roku wykonuje kilkaset procedur operacyjnych z zakresu stomatologii i chirurgii szczękowej małych zwierząt.

Dr Maciej Guzera, Dipl. ECVCP, e-mail: mguzera@yahoo.pl